

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίαν... δρ. 12.—
Ἐξωτερικὸν ἔτησίαν... φρ. 15.—
Ἐξέμνητος... 6,50 ἔτησίαν... 8.—
Τρίμηνος... 3,50 Τρίμηνος... 4,50
ἂν συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἀπριλίου 1919

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 20

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Αὐτὰ τὰ λόγια μοῦδωσαν λίγο θάρρος, γιὰτ' εἶχα νομίσαι προτῆτερα πὺς ἔπρεπε νὰ φύγουμε σὲ δέκα λεπτά, ἐπειδὴ ὁ κύριός μου, — τί ἰδέα! — εἶχε πῆ στὴν κυρία Μίλλιγκαν πὺς ἤμουν ἕνα ἐκθετο...

Ὅταν μπῆκα στὸ σαλόνι τῆς κυρίας Μίλλιγκαν, βρῆκα τὸν Ἀρθούρο νὰ κλαίῃ πικρὰ καὶ τὴ μητέρα του, σκυμμένη ἀπάνω του, νὰ τὸν παρηγορῇ.

— Δὲ θὰ φύγῃς, Ρεμῆ, ἀλήθεια; φώναξε ὁ Ἀρθούρος ἄμα μὲ εἶδε.

Ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἐπρόλαβε νὰ παντῆται ἀντὶ γιὰ μένα:

— Πρέπει νὰ φύγῃς, μοῦ εἶπε μὲ γλυκὴ φωνή πού μοῦ ἀνέδασε δάκρυα· ὁ κύριός σου δὲν θέλει νὰ σὲ κρατήσουμε μεῖς. Τοῦ μίλησα, μὰ εἶναι ἀμετάπειστος.

— Κακὸς ἄνθρωπος! φώναξε ὁ Ἀρθούρος.

— Ὁχι, δὲν εἶναι καθόλου κακός, ἐξαικολούθησε ἡ κυρία Μίλλιγκαν. Σὲ χρειάζεται κι' ἀκόμα μοῦ φαίνεται πὺς σ'ἀγαπᾷ ἀληθινά. Τὰ λόγια του μοῦδειξαν ἕνα τίμιον ἄνθρωπον καὶ μάλιστα ἀνώτερον ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν του θέσιν. Ἀκουστε τί μοῦ εἶπε, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀρνήσιν του: «Ἀγαπᾷ αὐτὸ τὸ παιδί καὶ μάγαπᾷ. Ἡ τραχειά, ἡ δύσκολη ζωὴ πού τὸν κάνω νὰ ζῇ κοντά μου ἐγώ, τοῦ εἶναι πολὺ πιὸ ὠφέλιμη, ἀπὸ τὴν εὐκολὴ καὶ τὴν ἄνετη πού τοῦ προσφέρετε σεῖς. Ἐπειτα, μαζί σας, δὲν θάτανε πάντα παρὰ ἕνας ὑπηρετῆς. Ὁ τὸν σπουδάζετε, θὰ τὸν μορφώνατε, ἔστω· μὰ τὸ πνεῦμα τοῦ μόνο θὰ καλλιεργούσατε, τὸν χαρακτήρα τοῦ ὅχι. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ παιδί σας, ἀφίστε τὸν νὰ μένῃ δικό μου. Πάντα τὸν συμφέρει καλύτερα, παρὰ νὰ εἶναι τὸ παιγνίδι τοῦ μικροῦ σας ἀρρώστου, ὅσο καλὸ κι' ἂν φαίνεται αὐτὸ τὸ παιδί. Ἐννοία σας, γιατί κι' ἐγώ θὰ τὸν μαρμάρωω.

— Μ'ἀφοῦ δὲν εἶναι πατέρας τους; φώναξε ὁ Ἀρθούρος.

— Δὲν εἶναι πατέρας του, ἀλήθεια· εἶναι ὅμως κύριός του κι' ὁ Ρεμῆς εἶναι δικός του, ἀφοῦ τοῦ τὸν παραχώρησαν οἱ γονεῖς του οἱ ἴδιοι.

— Μὰ δὲ θέλω νὰ φύγῃ ὁ Ρεμῆς!

— Ἀδύνατο! Ὁ Ρεμῆς πρέπει, πρὸς τὸ παρόν, νὰκολουθήσῃ τὸν κύριό του. Ἐλπίζω μόνο πὺς δὲν θὰ εἶναι γιὰ πολὺν καιρό. Ὁ γράψω τευὺς γονεῖς του καὶ θὰ συνεννοηθῶ μαζί τους ἐγώ. Ἰσως αὐτοὶ θὰ προτιμῆσουν νὰ τὸν δώσουν σὲ μᾶς.

— Ὁχι, ὅχι! ἐφώνησα.

— Γιατί ὅχι;

— Ὁχι, ὅχι, σὰς παρακαλῶ!

— Μὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος...

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ... ὅχι!

Εἶναι σχεδὸν βέβαιο, πὺς ἂν ἡ κυρία Μίλλιγκαν δὲν μίλουσε γιὰ τοὺς γονεῖς μου, θάφιερωνα στὸν ἀποχαριτισμὸν μας περισσότερ' ἀπὸ τὰ δέκα λεπτά, πού μοῦ εἶχε παραχωρήσει ὁ Βιτάλης.

— Δὲν εἶναι ἐπὶ Σιαβανό; ἐξαικολούθησε ἡ κυρία Μίλλιγκαν.

Μὰ ἐγώ, χωρὶς νὰ πολεμῶ καθόλου 'ς αὐτό, ἐπλησίασα τὸν Ἀρθούρο, τὸν πῆρα ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸν ἐφίλησα πολλές φορές, βάζοντας 'ς αὐτὰ τὰ φιλιὰ ὅλη τὴν ἀγάπην πού ἀισθανόμουν γι' αὐτόν. Ἐπειτα, ἀφίγοντας τὸν Ἀρθούρο μὲ κόπο καὶ γυρίζοντας ἐπὶ τὴν κυρία Μίλλιγκαν, ἐγονάτισα μπροστὰ τῆς καὶ τῆς ἐφίλησα τὸ χέρι.

— Καίμενο παιδί! εἶπε σκύβοντας σὲ μένα.

Καὶ μ' ἐφίλησε στὸ μέτωπο.

Σηκώθηκα τότε κι' ἔτρεξα ἴσια 'ς τὴν πόρταν. Σὲ λίγο ἤμουν μὲ τὸν κύριό μου.

— Δρόμο! μοῦ εἶπε αὐτός.

Καὶ φύγαμε ἀπὸ τὴ Σέττη.

Ἔτσι χωρίσθηκα τὸν πρῶτο μου φίλον καὶ ξανάρχισα τὴν παλιά μου ζωὴ μὲ τὸν Βιτάλην.

Ἀνοησία μου! Γιατί θὰ γλύτωνά μονομιᾶς ἀπ' ὅλες τὶς στενοχώριες καὶ τὶς δεινὲς περιπέτειες πού μ' ἐπερίμεναν, ἂν δὲν εἶχα τὴν πρόληψιν καὶ δὲν φοβόμουν τόσο νὰ μάθῃ ἡ κυρία Μίλλιγκαν τὴν ἀλήθειαν, γιὰ τὴν καταγωγὴν μου...

«Καὶ τῆς ἐφίλησα τὸ χέρι». (Σελ. 153, στ. β')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.
Χιόνια καὶ λύκοι.

Καὶ τώρα ἔπρεπε πάλι νὰκολουθῶ τὸν κύριό μου καί, μὲ τὴν ἄρπα κρεμασμένη ἀπὸ τὸν πληγωμένο μου ὦμον, νὰ περπατῶ στοὺς δρόμους τῆς ἐξοχῆς, μὲ βροχή ἢ μὲ ἥλιο, μὲ σκόνη ἢ μὲ λάσπη.

Ἐπρεπε πάλι νὰ κάνω τὸ βλάκα 'ς τὶς δημόσιες πλατεῖες καὶ νὰ γελῶ ἢ νὰ κλαίω, γιὰ νὰ διασκεδάξῃ ἡ «ἐντιμὴ ὀμήγυρη»...

Ἡ ἀλλαγὴ μοῦ κόστισε πολὺ, γιὰτὶ γρήγορα συνειθίζει κανεὶς τὴν καλοπέρασιν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Συχνὰ αἰσθανόμουν μιὰ ἀποστροφή, μιὰ ἀηδία, μιὰ στενοχώρια, μιὰ κούραση, — πράγματα πού δὲν τᾶξερα ἄλλη φορὰ, πρὶν ζῆσαι δύο μῆνες τὴ γλυκείαν ζωὴ τῶν εὐτυχισμένων αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν, συλλογιζόμουν τὸν Βιτάλην μὲ τὸν Βιτάλην τώρα, συλλογιζόμουν τὴν κυρία Μίλλιγκαν.

Πολλὰς φορές, στὶς μακρινὰς μας πεζοπορεῖς, ἔμενα πίσω, γιὰ νὰ συλλογίζου-

μαί ἐλεύθερα τὸν Ἀρθούρο, τὴν μητέρα του, τὸν «Κύκνο», νὰ ξαναγυρίσω μὲ τὸ νοῦ καὶ νὰ ζῶ στα περασμένα.

Ὡ, τί ὠραία ἐποχή! Κι' ὅταν τὸ βράδυ, πλαγιασμένος σὲ κανένα βρωμοχάνι χωριοῦ, θυμολογῶ τὴν καμπὴν τοῦ Κύκνου, πόσο ἀνυπόφορα μοῦ φαίνονταν τὰ χοντροστέντα τοῦ κρεβάτιού μου!

Ποτέ πιά δὲν θὰ ξαναπαίξω λοιπὸν μὲ τὸν Ἀρθούρο, ποτέ πιά δὲν θὰ ξανακούω τὴ γλυκεία φωνὴ τῆς κυρίας Μίλλιγκαν;

Στὴ λύπη μου, ποὺ ἦταν βαθεῖα κι' ἐπίμονη, μὴ μόνον παρηγοριά εἶχα: Ὁ κύριός μου ἦταν τώρα πῶς καλός, πῶς γλυκύς, πῶς τρυφερός, — ἀν μπορῶ νὰ πῶ ἔτσι γιὰ τὸν Βιτάλη, — σὲ μένα παρὰ ποτέ!

Γιατί κι' αὐτὸς εἶχε ἀλλάξει πολὺ, ἂν ὄχι στὸ χαρακτήρα, τουλάχιστο στοὺς τρόπους κι' αὐτὸ μ' ἐμπόδιζε νὰ κλαίω ὅταν ἡ ἐνθύμηση τοῦ Ἀρθούρου μοῦ ἐσφίγγε τὴν καρδιά. Αἰσθανόμουν πῶς δὲν ἦμουν τόσο μόνος σὺν κόσμῳ καὶ πῶς ὁ Βιτάλης αὐτὸς ἦταν γιὰ μένα κάτι περισσότερο καὶ κάτι καλύτερο ἀπὸ ἀρεντικός...

Συχνὰ μάλιστα μοῦρχνονταν νὰ τὸν ἀγκαλιάσω, νὰ τὸν φιλήσω δὲν τολμοῦσα ὅμως, γιατί ὁ Βιτάλης δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ μποροῦσε νὰ δεχθῇ τέτοιες διαχύσεις καὶ οἰκειότητες.

Στὴν ἀρχὴ, τοὺς πρώτους μῆνες, ὁ φόβος μὲ κρατοῦσε σ' ἀπόστασι. Τώρα ὅμως ἦταν κι' ἓνα ἄλλο ἀόριστο αἰσθημα, ποὺ ἐμοιάζε σεδασμό. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ χωριό μου, θεωροῦσα τὸν Βιτάλη ἄνθρωπο σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιατί τότε ἦμουν ἀνίκανος νὰ κάνω διάκριση. Ἡ διαμονή μου ὅμως στὸν «Κύκνο», μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν, μοῦ εἶχε ἀνοίξει, ὡς ἓνα βαθμὸ, τὰ μάτια καὶ τὸ νοῦ. Καί, — πρῶτον περὶ ἑαυτοῦ, — ὅταν κοίταζα καλὰ τὸν κύριό μου, μοῦ φαίνονταν σα νὰ βρίσκω ἓς αὐτόν, στὴ συμπεριφορὰ του, στὸ ὕψος του, στοὺς τρόπους του, σημεῖα ποὺ ἐμοί-ζαν μὲ τὴ συμπεριφορὰ, τὸ ὕψος καὶ τοὺς τρόπους τῆς κυρίας Μίλλιγκαν.

Τότε συλλογίζομουν πῶς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιατί ὁ κύριός μου δὲν ἦταν παρὰ ἓνας φτωχὸς θιασάρχης σκυλιῶν, ἐνῶ ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἦταν κυρὰ καὶ ἀρχόντισσα. Καὶ ὅμως! Ὅταν ἤθελε, κι' ὁ Βιτάλης ἦταν κύριος, ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ μητέρα τοῦ Ἀρθούρου ἦταν κύρια. Μὲ μόνον τὴ διαφορά πῶς ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἦταν πάντα τέτοια, ἐνῶ ὁ Βιτάλης γίνονταν κύριος μόνον σὲ κάποιες στιγμές. Μὰ τότε ἦταν τόσο τέλειος, ὥστε μποροῦσε νὰ ἐπιβάλλεται σὺν καθένα. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν τολμοῦσα νὰ πάρω μαζί του μεγάλη οἰκειότητα, οὔτε ὅταν μοῦ δινε θάρρος μὲ τὰ καλά του λόγια.

Ἀπότομα φύγαμε ἀπὸ τὴ Σέττη, πέρασαν ἡμέρες πολλές, χωρὶς νὰ μιλήσουμε καθόλου γιὰ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὴ διαμονή μου στὸν Κύκνο. Ὑστερα ὁ-μῶς τὸ θέμα αὐτὸ παρουσιάζονταν κάπου

— κάπου στὶς ὁμιλίαις μας καὶ πάντα πρῶτος ὁ κύριός μου τὸ ἔφερνε. Ἔτσι σιγά-σιγά τὸ συνηθίσαμε καὶ δὲν περνοῦσε πιά ἡμέρα χωρὶς νὰ προφέρουμε τὸνομα τῆς κυρίας Μίλλιγκαν.

— Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ αὐτὴν τὴν κυρία; μοῦ ἔλεγε ὁ Βιτάλης. Ναι, τὸ καταλαβαίνω. Στάθηκε καλὴ, πολὺ καλὴ γιὰ σένα. Δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ τὴ θυμᾶσαι μ' εὐγνωμοσύνη.

Ἐπειτα, συχνὰ, ἐπρόσθετε:

— Καὶ ὅμως ἔτσι ἔπρεπε!

Τί πρᾶγμα ἔπρεπε ἔτσι;... Στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαινα. Σιγά-σιγά ὅμως κατάλαβα: Ὁ Βιτάλης ἤθελε νὰ πῇ, πῶς ἐπρεπε νὰ πορρίψῃ τὴν πρότασι, ποὺ τοῦ εἶχε κάμει γιὰ μένα ἡ κυρία Μίλλιγκαν.

Μὰ ὁ λόγος τοῦ αὐτοῦ φανέρωνε ἴσως καὶ κάποια λύπη. Θᾶθελε νὰ μ' ἀρίστη κοντά στὸν Ἀρθούρο. Μόνον ποὺ αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ, ἦταν ἀδύνατο.

Κι' ἡ λύπη του μὲ συγκινοῦσε τώρα, ἂν καὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω καλά-καλὰ γιὰ ποῖο λόγο δὲν εἶχε δεχθῇ τὴν πρότασι τῆς κυρίας Μίλλιγκαν. Οὔτε ἡ ἴδια δὲν μπόρεσε τότε νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἐτσι ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Μὰ γιατί; Ἄς εἶναι ὅμως, ἔλεγα, ἄλλη φορὰ ἴσως θὰ δέχονταν. Κι' αὐτὴ ἦταν τώρα ἡ μεγάλη μου ἐλπίδα. Δὲν μποροῦσε τάχα νὰ ξαναπανητῆσουμε τὸν Κύκνο; Στὸν Ροδανὸ θὰ ταξίδευε αὐτὸς καὶ μεῖς στὶς ὄχθες τοῦ ἴδιου περπατοῦσαμε...

Γι' αὐτὸ τὰ μάτια μου ἦταν συχνότερα γυρισμένα κατὰ τὸν ποταμό, παρὰ κατὰ τοὺς λόφους καὶ τίς εὐφορές πεδίδες ποὺ περνοῦσαμε.

Ἄμα θάναμε σὲ καμμιὰ πόλιν, — Ἀρλὴ, Ταρσκόν, Ἀβινιόν, Βιέννα, — ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ τρέξω στὶς προκουμαῖες καὶ στὰ γεφύρια. Ζητοῦσα τὸν Κύκνο κι' ἄμα ἔβλεπα ἀπὸ μακριὰ κανένα πλοῖο, μισοκρυμμένο ἓς τὴν καταχνιά, στεκόμουν νὰ πλησιάσῃ, γιὰ νὰ ἰδῶ μήπως ἦταν αὐτός.

Μὰ δὲν ἦταν!

Κάποτε ρωτοῦσα καὶ θαλασσινοὺς. Τοὺς ἔλεγα πῶς ἦταν τὸ πλοῖο ποὺ γύρευα καὶ μοῦ ἀπαντοῦσαν πῶς δὲν τὸ εἶχαν ἰδῇ νὰ περάσῃ.

Τώρα ποὺ ὁ κύριός μου ἦταν ἀπορα-σισμένος νὰ μὲ δώσῃ τὴν κυρία Μίλλιγκαν, — ἔτσι φανταζόμουν, — δὲν ὑπῆρχε πιά φόβος ἀπὸ μιλήσουν γιὰ τὴν καταγωγὴ μου ἢ νὰ γράψουν τὴν μάννα-Μπαρ-περίνας. Θὰ τὰ συμφωνοῦσαν οἱ δύο τους, ὁ Βιτάλης κι' ἡ κυρία Μίλλιγκαν. Ἐτσι ἐνόμιζα πῶς θὰ γίνῃ: Ἡ κυρία Μίλλιγκαν θὰ ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ, ὁ κύριός μου θὰ παραιτοῦσε τὰ δικαιώ-ματα ποὺ εἶχε σὲ μένα κι' ἡ ὑπόθεσις θὰ τελείωνε, χωρὶς νὰ ποῦν τίποτ' ἄλλο.

Μεῖναι καμπος ἐξδομάδες στὸ Λυὸν κι' ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ ἦμουν ἐλεύ-θερος, τὸν περνοῦσα στὶς προκουμαῖες τοῦ

Ροδανὸ καὶ τοῦ Σῶν. Τοῦ κάκου ἔμαθ' ἀπέξω ὅλα ἐκεῖνα τὰ γεφύρια, τοῦ Αἰναί, τοῦ Τιλσίτε, τῆς Γκιγιουτιέρας, τοῦ Νισκομείου, σὰ γνήσιος Λυονέζος. Κὺ κ ν ο ς δὲν φάνηκε ποὺθενά.

Ἀπὸ τὸ Λυὸν ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Διζόν. Κι' ἡ ἐλπίδα ποὺ εἶχα νὰ ξαναβρῶ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρθούρο ἄρχισε νὰ λιγστεύῃ, γιατί στὸ Λυὸν εἶχα μελετήσῃ ὅλους τοὺς Χάρτες τῆς Γαλλίας, ὅσους μπόρεσα νὰ βρῶ εἰς βι-τρίνες τῶν βιβλιοπωλείων κι' ἔξω πῶς τὴ κανάλι τοῦ Κέντρου, ποὺ θάπαρνε ὁ Κὺ κ ν ο ς γιὰ νὰ θάσῃ στὸ Δελίη-ρα, βγαίνει ἀπὸ τὸ Σῶν στὸ Σαλόν. Ἄλλα φθάσαμε στὸ Σαλόν καὶ φύγαμε ἀπὸ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἰδοῦμε Κὺ κ ν ο. Τελείωσε λοιπὸν, ἔπρεπε νὰ γίσι τόνει-ρό μου.

Αὐτὸ μοῦκανε λύπη βαθεῖα.

Καὶ γιὰ νὰ μεγαλώσῃ ἡ ἀπελπισία μου, ποὺ ἦταν τόσο μεγάλη, χάλασε τὰ μούτρα του κι' ὁ καιρός. Τὸ ρηινόπυρο εἶχε προχωρήσει, πλησίαζε ὁ χειμῶνας κι' ἡ πορεία μας μὲ τὴ βροχή, στὴ λά-σπη, γίνονταν ὁλόντα καὶ πῶς κουρα-στικές. Ὅταν τὸ βράδυ φθάναμε σὲ κα-νένα παλιοχάνι ἢ ἀχερῶνα, ἰσχυρισμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι, βρεμένοι ὡς τὸ πουκά-μισο, λασπωμένοι ὡς τὰ μαλλιά, δὲν ἔπε-ρα νὰ κοιμηθῶ μὲ πολὺ φαῖδρες σκέ-ψεις... Στὸς λόφους τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς, ποὺ τοὺς διασχίσαμε φεύγοντας ἀπὸ τὸ Διζόν, μᾶς βρῆκε ἓνα κρύο ὕγρὸ ποὺ μᾶς πάγωνε ὡς τὸ κόκκαλο κι' ἔκανε τὸν Καρδούλη πῶς μελαγχολικὸ καὶ δύσθυμὸ ἀπὸ μένα.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Βιτάλη ἦταν νὰ φθά-σουμε στὸ Παρίσι τὸ γρηγορότερο, γιατί μόνον στὸ Παρίσι θὰ μπορούσαμε νὰ δώ-σουμε τὸ χειμῶνα μερικὲς παραστάσεις: ἀλλὰ εἴτε γιατί ἡ τσέπη του δὲν τοῦ συγχωροῦσε νὰ πάρουμε τὸ σιδηρόδρομο, εἴτε γι' ἄλλο λόγο, ἔπρεπε νὰ κάμουμε πεζὴ τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ Διζόν στὸ Παρίσι.

Ὅταν ὁ καιρὸς μᾶς τὸ συγχωροῦσε, δίναμε ἀπὸ μὴ συντομὴν παράστασι στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά ποὺ περνοῦσαμε: κι' ἔπειτα, ἀφοῦ μαζεῦαμε λίγα λεπτὰ, ἐξακολουθοῦσαμε τὸ ταξίδι μας.

Ὡς τὸ Σαγιγιόν τὰ πήγαμε καλού-τσικα, ἂν κι' ὑποφέραμε πολὺ ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία. Μὰ ὅταν βγήκαμε ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλιν, ἡ βροχὴ ἔπαψε κι' ὁ καιρὸς γύρισε στὸ βορριᾶ.

Στὴν ἀρχὴ δὲν παραπονεθήκαμε, ἂν καὶ δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστο νάχου-με τὸ βορριᾶ στὰ μούτρα. Τὸ κάτω-κά-τω προτιμοῦσαμε τὸν ἀνεμὸ, ὅσο τσουχ-τερός κι' ἂν ἦταν, ἀπὸ τὴν ὑγρασία ποὺ μᾶς ἐσάπιζε τόσες ἐξδομάδες.

Μὰ τὸ κακὸ εἶναι ποὺ τὸ ξεροβόρρι δὲν διατηρήθηκε. Ὁ οὐρανὸς γέμισε ἀπὸ πυκνὰ μαῦρα σύννεφα, ὁ ἥλιος σκε-πάσθηκε ὁλῶς διόλου κι' ὅλα τὰ σημάδια

μαρτυροῦσαν πῶς γρήγορα θάχαμε χιόνι. Καταφέραμε ὅπωςδήποτε νὰ θάσσουμε ἓς ἓνα μεγάλο χωριὸ πρὶν ἀρχίσῃ νὰ χιονίξῃ. Ὁ Βιτάλης ὅμως ἐννοοῦσε νὰ φθάσουμε στὸ Τρουᾶ(*) τὸ γρηγορότερο, γιατί τὸ Τρουᾶ εἶναι μεγάλη πόλις καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ δώσουμε πολλές πα-ραστάσεις, ἂν ἡ κακοκαιρία μᾶς ἀνάγ-καζε νὰ μέινουμε ἐκεῖ.

— Κοιμήσου γρήγορα, μοῦ εἶπε, ἄμα μῆκαμε στὸ χιόνι θὰ ξεκινήσουμε πρωί-πρωί φοβοῦμαι μὴ μᾶς βρῇ τὸ χιόνι.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐδίστασε νὰ πλα-γιάσῃ, παρὰ κάθησε στὸ μαγερεῖο, κοντὰ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ ζεσταθῇ ὁ Καρδούλης, ποὺ εἶχε ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ κρύο τῆς ἡμέρας καὶ δὲν εἶχε πάλιν νὰ βολγᾷ, μο-λονότι φροντίσαμε νὰ τὸν ἔχουμε καλὰ κουκουλωμένο.

Τὸ πρωὶ σήκωθηκα νωρίς, καθὼς εἶ-χα διαταχθῇ. Δὲν εἶχε φέξει ἀκόμα ὁ οὐρανὸς ἦταν μαῦρος καὶ χαμηλός, χω-ρίς κανέν' ἀστέρη: ἐμοιάζε σὰν πελώρι-ο σκοῦρο καπάκι, ποὺ κατέβαινε στὴ γῆ καὶ φερόριζε νὰ τὴ συντρίψῃ. Ἄμα ἄ-νοιγε ἡ πόρτα, ἓνας ψυχρὸς ἀνεμὸς ἐτά-ρωνε τὴν καμινάδα καὶ ξεσκέπαζε τὰ-ναμμένα καρδουνάκια, ποὺ ἀπὸ χθὲς βράδυ ἦταν χωμένα στὴ στάχτη τοῦ τζα-κιού.

— Στὴ θέσι σας ἐγὼ δὲν θάφευγα, εἶπε ὁ ξενοδόχος στὸν κύριό μου. Θὰ χιονίσι.

— Βιάζομαι, ἀντικρίθηκε ὁ Βιτά-λης, κι' ἐλπίζω νὰ φθάσω στὸ Τρουᾶ πρὶν ἀρχίσῃ τὸ χιόνι.

— Τριάντα μίλλια δὲν τὰ κάνει κα-νεὶς σὲ μιὰ ὥρα!

Μ' ὅλ' αὐτὰ ξεκινήσαμε.

Ὁ Βιτάλης κρατοῦσε τὸν Καρδούλη ἀπὸ μέτα ἀπ' τὸ σακκάκι του, γιὰ νὰ τοῦ δίνῃ λίγη ἀπ' τὴ δική του θερμότη-τα, καὶ τὰ σκυλιά, χαρούμενα γιὰ τὸν στεγνὸ αὐτὸν καιρὸ, ἔτρεχαν μπροστά-μας. Στὸ Διζόν, ὁ κύριός μου, μοῦ εἶχε ἀγοράσει ἓνα ἐπανωφόρι ἀπὸ προβιά μὲ τὸ μαλλὶ ἀπὸ μέτα. Κουκουλώθηκα μ' αὐτὸ κι' ὁ ἀνεμὸς, ποὺ τὸν εἶχαμε μπροστά, μοῦ τὸ κολλοῦσε στὸ σῶμα.

Δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστο νανοί-γουμε τὸ στόμα. Καὶ περπατοῦσαμε κι' οἱ δύο σιωπηλοί, μὲ γοργὸ βῆμα, τόσο γιὰ νὰ φθάσουμε γρήγορα, ὅσο καὶ γιὰ νὰ ζεσταθῶμε.

Ἄν κι' ἦταν ἡ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ ξημερώσῃ, ποὺθενά δὲν ξάνοιγε ὁ μαῦ-ρος οὐρανός.

Ἐπιτέλους, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνα-τολῆς, ἀσπρίσε μιὰ λουρίδα, μὰ ἥλιος δὲν ἐφάνηκε. Νύκτα βέβαια δὲν ἦταν πιά, μὰ θάταν μεγάλη ὑπερβολὴ ἂν ε-λεγε κανεὶς πῶς ἦταν ἡμέρα.

Ὡς τόσο, στὴν ἐξοχὴ, τὰ πράγματα ξεχώριζαν τώρα [καθαρώτερα]. Τὸ

(*) Troyes, προφέρεται Τροῦά.

χλωμὸ φῶς ποὺ ἔπεφτε στὴ γῆ ἀπ' τὴν ἀνατολή, σὰν ἀπὸ ἓνα τεράστιο φεγγί-τη, μᾶς ἐδείχνε δέντρα γυμνόφυλλα κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χαμόδεντρα, ποὺ τὰ κίτρινά-τους φύλλα βασιτοῦνταν ἀκόμα καί, κα-θὼς τὰ κουνούσε ὁ ἀνεμὸς, ἄρριναν ἓνα κρότο ξερὸ.

Ψυχὴ στὸ δρόμο, ψυχὴ στὰ χωρά-φια, παντοῦ ἐρημιά. Τὰ μόνον ζωντανὰ πλάσματα ἦταν τὰ πουλιά, ποὺ ἀκού-γουνταν χωρὶς νὰ φαίνονται, γιατί κι' αὐτὰ ἦταν κρυμμένα στὶς φυλλωσιές. Καρακάζες μόνον χοροπηδοῦσαν στὸ δρό-μο, μὲ τὴν οὐρὰ σηκωμένη, μὰ μόλις πλησίαζαμε, πετοῦσαν σὲ κανένα δέντρο, κι' ἀπὸ κεῖ ψηλὰ μᾶς κυνηγοῦσαν μὲ τὰ ξεφωνητά τους, ποὺ ἐμοιάζαν μὲ βρισιές ἢ κατάρεις.

Ἀξαφνα, ἐν ἄσπρῳ σημάδι φάνηκε στὸν οὐρανὸ, κατὰ τὸ βορριᾶ, μεγάλωσε γρήγορα καθὼς ἔρχονταν ἐπάνω μας κι' ἀκούσαμε ἓνα παράξενο θόρυβο ἀπὸ παράφωνες κραυγές. Ἦταν κοπάδι ἀπὸ ἀγριοὺς κύκνους, ποὺ μετανάστευε στὰ μεσημβρινὰ. Πέρασε ἔπάνω ἀπ' τὰ κε-φάλια μας κι' ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε, ἔ-βλεπε ἀκόμα νὰ πετοῦν στὸν ἀέρα με-ρικὰ πούπουλα, ποὺ ἡ ἀσπράδα τους ξε-χώριζε στὸ μαῦρο οὐρανὸ.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΙΔΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 148)

Περνοῦσαν τ' ἀρχοντόπουλα ντυμένα μὲ ρούχα καινούργια καὶ ζεστά, καὶ μὲ τὰ βιβλία στὴ σάκκα πήγαιναν στὸ σχολεῖο.

Παῖδιά σὰν ἐμένα, στὴν ἡλικία μου, πῶς γελοῦσαν αὐτὰ, πῶς δὲν ἐκλαιγαν; Τί; Δὲν ἐκρῶναν;

Στέκονταν, ἀγόραζαν κουλουράκια καὶ τραβοῦσαν πάλιν τὸ δρόμο τους μὲ γέλια. Τί καλότυχα ἀλήθεια! Καθου-νται στὸ σπιτί τους μὲ τὸν πατέρα τους, τὴ μάννα τους, τ' ἀδέρφια τους, κι' ὅταν βγαίνουν στὸ δρόμο, ντύνονται ζεστά.

— Βρὲ Θανάση, παιδί μου, ἐδῶ εἶ-σαι; Τί κάνεις; Πῶς εἶσαι;

Κοιτάζω: Ὁ Δημήτρης ἀπὸ τὸ χω-ριὸ μας!

— Καλὰ, εὐχαριστῶ. Πῶς εἶναι ἡ μάννα μου, τ' ἀδέρφια μου;

— Ὅλοι καλὰ εἶναι, χαίρετέματα. Ποῦ δουλεύεις; Πῶς εἶσαι;

Ἐτεῖς ξέρετε ποῦ δουλέβα; αὐτὸς ὁ-μῶς δὲν ἔξερε καὶ γιὰ τοῦτο μὲ ρωτοῦσε.

Τ' εἶναι νὰ σοῦ μιλήσῃ στὴν ξενιτειὰ ἄνθρωπος γνωστός σου! Ἄστρο μὲς στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι. Μὲς στὶς πί-κρες πασχαλιὰ καὶ πανηγύρι.

Ὑστερα τ' ἀδέρφια μου καὶ τὴ μάννα μου συλλογίζομουν. Κρὺρ δὲν καταλά-βαινα ὁλότελα.

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχα κλείσει μῆ-να στὴ δουλειὰ κι' ὁ μάστορὸς μου μοῦ-δωκε τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ φάγαμε, τὸ μη-νιάτικο μου, δεκαπέντε δραχμές.

Πῆγα κι' ἀγόρασα μιὰ ποδιά, ἓνα μαντήλι κι' ἓνα σκουφάκι. Ὑστερα κοί-ταξα καὶ βρῆκα τὸν Δημήτρη καὶ τοῦ τὰδωσα μὲ τὴν παραγγελιὰ νὰ τὰ δώσῃ τῆς μάννας μου. Μοῦ περίσσεψαν ὀχτὼ δραχμές. Ἀπ' αὐτὲς κράτησα μιὰ, γιὰ νάχω ν' ἀγοράζω κλωστὲς νὰ ράβω τὰ ρούχα μου, ὅταν θὰ σχίζονταν, καὶ ν' ἀνάβω κανένα κερί στὴν Ἐκκλησιὰ καὶ τίς ἄλλες ἐρτά τίς ἔδωσα τοῦ Δημήτρη γιὰ νὰ τίς δώσῃ τῆς μάννας μου κι' αὐ-τές. Τοῦδωσα κι' ἓνα γράμμα. Τί ἔγρα-φα σ' αὐτό, ἄλλη φορὰ τὰ λέμε.

Ὅσο χάριχα ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, δὲν πιστεύω νὰ ξαναχαρῶ ἀκόμα μιὰ φορὰ ποτέ καὶ ποτέ στὴ ζωὴ μου!

ΑΘ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΕΙΡΗΝΙΚΑ

[Μὲ τὸν τίτλον αὐτόν, ὁ παλαιὸς μας συγ-γράτης κ. Ἰωάννης Πολέμης, ἀπὸ τοὺς Ἀρι-στεῖς μας ποιητὰς, ἐξέδωκε πρὸ ὀλίγου ἓνα βι-βλιαράκι μὲ καινούργια ποιήματα. Τὸ θέμα τοὺς τὸ ἐννοεῖτε ἀπὸ τὸν τίτλο: Ὁ ποιητὴς ψάλλει τὴν κοσμοπόδην Εἰρήνην ποὺ ἦλθε ἐλπίς μετὰ τὸν μισθὸ Πόλεμο. Καὶ γιὰ νὰ ἰδῇτε πόσο ὠραία τὸ κάνει, διαβάστε αὐτὰ τὰ δύο κομ-μάτια ἀπὸ τὴν ἀρχή. — Σ.τ.Δ.]

1

Ὡ πρώτο τοῦ ἡλιοῦ ἀνάβλεμμα κι' ὁ γύ- [χτας μούρης] αὐγὴ γλυκοξημέρωτη, μὴ σὲ τρομάξῃ τοῦ κοιμητήρι ἀνίσκιωτο τὸν κόσμον θαύ- [ου].

Ἄν ἔχῃ σκληρὸ σίδερο τὴ γῆ ρημάξει κι' ὁ θάνατος τὸ σκιάχτρο του κι' ἂν [τόχη στήσι] στ' ἀφυλλο δέντρο τῆς ζωῆς, μὴ σὲ τρο- [μάξῃ].

στὸ πρώτο τοῦ ἡλιοῦ ἀνάβλεμμα θὰ νὰ [βλαστήσῃ].

2

Τὰ πέδιλά σου, ὦ Νίκη, τὰ ματοβαμμένα, ποὺ ἀφίνουν χάρις κόκκινα, λῦσε καὶ [βγάλε] κι' ἀφρόπλυε τὰ χεῖρά σου κι' ἔλα σὲ μένα. Καὶ σύ, Τυρταῖε βρογτόφωνα, Τυρταῖε με- [γάλε].

καὶ σύ τὴν πολεμόχορδὴ σύντομη λύρα κι' ἄρπα δαυτικὴ κρατώντας αἰνους ψάλλε. Διάπλατ' εἰν' ἀνοιγμένη τοῦ ναοῦ μου ἡ [θύρα].

ὄχι θυσιῆς καὶ σφάγια στὸ βωμό μου κρίνοι παρθενικοί, λευκὲς λαμπάδες, ἅγια μυρα. Στ' αὐτὰ τοῦ ναοῦ μου, αὐτὸς ποῦ δί- [καία κρίνει],

τὰ πληγωμένα χεῖρά στὴν κορφή μου δένει διπλὴ εὐλογία καὶ κηρύσσοντας τὸ χεῖρε, [Εἰρήνη],

σῶρε, μοῦ λέει, γοργόφτερη στὴν οἰκου- [μένη], φωτόλουσε τὴν μὲ τὰ μάτια τὰ μεγάλα κι' ὀρθάνοιξε τὸν κόρφο, δὸς τῆς νὰ βυ- [ζαίνει]

τῆς προκοπῆς τὸ μέλι, τῆς ζωῆς τὸ γάλα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΝΙΝΑ - ΜΑΜΜΑ Η ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Β'.

Στὸ σπίτι τῆς Νίνας, ὅπως στὰ περὶ σὺνταγμα νοικοκυροῦσι, τὸ ζήτῃ τῇ ματρὶς ὅπως εἶδεν ἀτέλειαι ἀπορροῦν σὲ συζητήσεις καὶ στενοχώριες. «Ἀδύνατο πιά νὰ βρῇ κανένας, εἴλεγε συχνά-πυχνά ἡ μητέρα τῆς Νίνας, μιὰ ὑπερέτρια πιστὴ, ἀροσιωμένη, ἐργατικὴ. Ἀπ' αὐτὲς ποὺ στέλνουν οἱ μεστῆτες; Ὅσοι νὰ σὲ φυλάξῃ. Ἡ μιὰ θὰ ναι τεμπέλα, ἡ ἄλλη κλέφτρα κι' ἡ ἄλλη γλωσσὸς».

Κι' ἡ κ. Κλειώ, ὅταν γιὰ τὴ μεγάλη τῆς αὐθάδεια ἀναγκάστηκε νὰ βγάλῃ τὴ Γαρουφαλιά, σκέφτηκε:

«Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύση. Ὁ παρὼ κανένας φτωχὸς, ὅρανο κοριτσάκι καὶ θὰ τ' ἀναθεύω ἐγὼ γιὰ ὑπερέτρια. Ὁ παρὼ πιά βέβαια διπλὰ μερικὰ χρόνια, ἐλπίζω ὅμως, ἐπειδὴ θὰ τὴν παρὼ ἀπὸ μικρή, νὰ τὴν κάνω ν' ἀγαπήσῃ τὸ σπίτι καὶ νὰ συνειθίσῃ τὴν ἐργασία καὶ τὴν ὑπακοή».

Συμφωνήσαντες σ' αὐτὰ κι' ὁ κ. Καλόπουλος, ὁ μπαμπᾶς τῆς Νίνας, ἀνακάλυψε καὶ πῆρε σπίτι του τὴ Μαρία.

Ἡ Μαρία λοιπὸν ἦταν ἓνα πεντάχρονο κοριτσάκι, ἐπὶ χρονῶν, προσωρισμένον νὰ γίνῃ ὑπερέτρια τῆς Νίνας τὸ σπίτι. Ὅταν ἡ μικρούλα ὁρατὴ πῆγε καὶ πρώτη φορὰ ἡ Νίνα εἰσελθεῖν στὸ σχολεῖο. Μὰ ἡ Φώρῳ, ἀδελφὴ τῆς Νίνας, μεγαλύτερῃ τῆς δυὸ χρόνια, ἦταν στὸ σπίτι. Κι' ἡ Φώρῳ ἦταν πολὺ καλὴ ἀδελφὴ. Δὲν ὑπόφερε αὐτὴ νὰ βλέπῃ, τὴν τελευταία, τὴ Νινούλα τῆς ἑστὶ μελαγχολικῇ. Κι' αὐτὴ εἶδε τὴ Μαρία, ἔκαμε κάποιο ὥραϊο σκῆδιο, καὶ τ' ἀνακοίνωσε ἀμέσως εἰς τὴν μαμμὰ τῆς, ποὺ τὸ δέχτηκε πρόθυμα, καθὼς καὶ τὴν πρὶν μεγάλη ἀδελφὴ, τὴ Θάλεια, ποὺ κι' αὐτὴ μ' ἐνθουσιασμὸ ὑποσχέθηκε νὰ βοηθήσῃ.

Πῆραν λοιπὸν οἱ δυὸ ἀδελφὲς τὴν νιοφερμένη Μαρία καί, σύμφωνα μὲ τὸ σκῆδιο τῆς Φώρῳ, τὴν ἔλυσαν, τὴν ὠμορροχτένισαν, ὕστερα ἐψάξαν «στὸ συρτάρι τῶν κειμηλίων», κι' ἀνακάλυψαν κάποια ροζ ποδιὰ ὀλοκαίνουρη. Ἡ ποδιὰ αὐτὴ ἦταν κάποτε τῆς Νίνας ποὺ ἀδιακόπα ψηλώνοντας, δὲν εἶχε προρτάσῃ νὰ τὴν παλιώσῃ. Τῆς Μαρίας τῆς ἤλθε ἰσά-ἰσια. Τὸ μικρὸ ὄργανο μεταμορφώθηκε ἑστὶ τέλεια κι' ὅπως φυσικὰ ἦταν ὠμορρο κοριτσάκι, μὲ γλυκὰ μεγάλα μάτια, τοῦ ἔκανε ἀλήθεια εὐχαρίστηση νὰ τὸ κοιτάξῃ.

Ἐστὶ μεταμορφωμένη τὴ Μαρία, κι' ἀφοῦ τῆς ἔδωσαν καὶ μερικὰ καραμέ-

πὺ θὰ σχόλαζε ἡ Νίνα, στὴν κάμαρά τῆς, καὶ τὴν κάθισαν κιντὰ στὸ γραφεῖο τῆς, στὴν ἴδια θέσῃ, ὅπου ἄλλη φορὰ συνήθιζε κείνη νὰ τοποθετῇ τὴν κοῦκλας τῆς, καὶ τὴν ἄρισαν ἐκεῖ μονάχη.

Ἡ μικρούλα, σαστισμένη ἀπὸ τὰ τόσα παρὰ τὴν ἐξουσίαν τῆς συνέδρασαν σήμερ, δὲν ἐτόλμησε νὰ κουνήσῃ. Μασουλώντας ὅμως τὴν καραμέλας τῆς, περιεργαζόταν ὁλοένα μὲ ἀχόρταχο βλέμμα ὅσα καινούργια γι' αὐτὴν πράγματα ὑπῆρχαν μέσα σ' ἐκείνη τὴν κάμαρα.

Σὲ λίγα λεπτά, ἤλθε ἡ Νίνα κι' ὁρμητικὰ, ὅπως συνήθιζε, πῆγε νὰ πετάξῃ τὰ βιβλία τῆς. Μ' ἄξαφνα, ἀκίνητη κι' ὁμορρὴ σὰν κοῦκλα, βλέπει τὴ Μαρία.

— Μὰ! εἶναι αὐτὸ; κάνει μ' εὐχάριστη ἐκπλήξη.

— Ἡ κοῦκλα σου, ἡ ζωντανή σου κοῦκλα, δῶρο τῆς μαμμᾶς, τῆς ἀποκρίνεται ἡ Φώρῳ, ποὺ σιγά-σιγά τὴν εἶχε ἀκολουθήσει.

— Ἡ κοῦκλα μου;!

Καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τίποτα περισσότερο, ἡ Νίνα ἄρπαξε τὴν ἐκπληκτικὴν μικρὴν, τὴν κάθισε στὰ γόνατά τῆς κι' ἄρχισε νὰ τὴ χορεύῃ, νὰ τὴ νανουρίζῃ, νὰ τὴ φιλῇ, νὰ τῆς μιλήσῃ καὶ νὰ τῆς τραγουδᾷ, σὰν νάταν κοῦκλα ἀληθινή. Μ' ἄφου χόρτασε ἡ ἀνὰ προτιμᾶτε, βαρύνθηκε τὸ παιγνίδι, σκέφτηκε καὶ νὰ τὴ ρωτήσῃ ποιά ἦταν καὶ πῶς βρέθηκε στὸ σπίτι τῆς. Μὰ ποῦ ἡ Μαρία νάρθωτῃ λέξῃ!

— Τί ἀνόητη ποὺ εἶμαι! εἶπε τότε ἡ Νίνα, ποὺ λὲς καὶ γύρευε νὰ δημιουργήσῃ γιὰ λίγες στιγμὰς μιὰ γλυκεῖα αὐταπάτη. — Σὲ ρωτῶ ἐσένα. Μ' ἀπὸ πότε μιλοῦν οἱ κοῦκλας; Στάτου μιὰ στιγμὴ νὰ μᾶθω τί τρέχει...

Κι' ἔτρεξε στὴ μαμμὰ τῆς, γιὰ τὴ Φώρῳ, στὸ ἀναμεταξύ, εἶχε γίνῃ ἄφαντη.

Ἡ κ. Κλειώ ἐξήγησε τότε στὴν κόρη τῆς, ποὺ δὲν εἶχε καθόλου ἰδέαν, πῶς καὶ γιὰ τὴν πῆραν τὴ Μαρία στὸ σπίτι. Τῆς ἔδωκε προπᾶντων νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ μικρούλα αὐτὴ, ἐπειδὴ ἦταν προσωρισμένη νὰ γίνῃ ὑπερέτρια, ἔπρεπε νὰ μένῃ σχεδὸν ὅλη μέρῃ στὸ μαγειρεῖο ἐπρόσθεσε ὅμως, πῶς ἂν ἤθελε κάποτε κι' ἡ Νίνα νὰ τὴν κάνῃ κοῦκλα καὶ νὰ παίξῃ μαζί τῆς, θὰ τὸ συγχωροῦσε εὐχαρίστως, ἀρκεῖ ἡ Νίνα νὰ εἶχε πρῶτα μελετήσῃ ὅλα τὰ μαθήματά τῆς κι' ἡ μικρὴ ὑπερέτρια νὰ μὴν εἶχε ἐργασία στὸ μαγειρεῖο ἢ ἄλλο.

Μὲ φίλια καὶ μὲ γλυκὰ λόγια, ἡ Νίνα εὐχαρίστησε τὴν καλὴν τῆς μαμμὰ. Μὰ συλλογίστηκε κιόλα πῶς ἔπρεπε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ καὶ μὲ ἔργα. Γι' αὐτὸ ἔτρεξε ἀμέσως στὴν κάμαρά τῆς, ἔπιασε τὰ βιβλία τῆς καὶ, γιὰ πρώτη ἰσὺς φορὰ

στὴ ζωὴ τῆς μελέτησε μὲ ὄρεξη, σχεδὸ μ' ἐνθουσιασμὸ.

Ἐ! ὕστερα ἀπὸ τόσο εὐσυνείδητη ἐργασία, δὲν τῆς ἄξιζε νὰ παίξῃ τώρα λίγακι μὲ τὴν ζωντανὴν τῆς κοῦκλα; Ὁ ἰδοῦμε.

Ε. Α.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Ἀκρόπολις, τὸ μάγο μάγισσά σου τὸ θρίαμβο τοῦ Ὁραίου φανερώσει κι' ἡ λειτουργία τῆς Τέχνης σὺ τὸ Ναὸ σου τοῦ Πνεύματος τὴ Δόξα μαρμαρώνει.

Γραμμὲς Ἑλληνικὲς σὺ μὲτωπό σου ἀθάνατο ἓνα χεῖρ χαράκωνει κ' ἐνώνει τὸ ἀχανὲς μὲ τὸ ἀπειρὸν σου σὺ αἰθέριο φῶς ποὺ σ' ἀχτιδοχρυσώνει.

Στὸν Ἑλληνα τιμὴ, τοῦ ἀνθρώπου Νίκη, ὁ λόφος σου γιὰ πάντα θὰ θυμίζει ζωὴς μεγάλῃς τοῦ Καλοῦ, διαθήκη.

Θὰ εἴς ὅσοντο εἴς τῆς Γῆς ἡ σφαῖρα κι' ἡ Τέχνη σου γιὰ πάντα θὰ φωτίζει. Θὰ μένῃς Ἥλιος μὲ δική σου μέρα.

Ν. ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΝΗ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυσθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Μὲ μεγάλη δραστηριότητα ἐξακολούθησαν οἱ ἐργασίαι. Ὡς τὴς 25 Ἰανουαρίου, τὸ καράβι πλητίζε νὰ τελειώσῃ. Στὸ ἀναμεταξύ αὐτό, καμμιά μεταβολὴ δὲν ἔγινε στὴν κορυφὴ τοῦ ἡραίστου. Ἀπὸ τὸν κρατῆρα ἐξακολουθοῦσαν νὰ δαίνοντο μόνο ἀτμοὶ καὶ καπνοί, ἀνακατωμένοι μὲ φλόγες καὶ πέτρες ἀναμμένες. Τὴν νύκτα ὅμως τῆς 23 πρὸς τὴν 24, ἀπὸ τὴς λάβας ποὺ ἀνέδρασαν τέλος ὡς ἀπάνω, τινάχθηκε ὁ κῶνος ἐκεῖνός, ποὺ σχηματίζε τὸ καπέλλο τοῦ ἡραίστου. Ἀκούσθηκε ἕνας κρότος φοβερός. Οἱ ἄποικοι ἐνόμισαν στὴν ἀρχὴ πῶς καταστρέφεται τὸ νησί τους. Κι' ὥρμησαν ἔξω ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Ἦσαν στίς δυὸ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ οὐρανὸς καίγουνταν. Ὁ κῶνος τοῦ βουνοῦ, — ἕνας ὄγκος χίλια πόδια ψηλὸς καὶ ἑκατομμύρια λίτρος βαρὺς, — εἶχε πέσει ἀπάνω σὺν νησί, ποὺ ἔτρεπε τὸ ἐδάφός του. Εὐτυχῶς, ὁ κῶνος αὐτός, ποὺ ἔγερνε ἐξ ἀρχῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ, ἔπεσε στὴν πεδιάδα ἐκεῖνη τῶν ἁμμῶν καὶ τῶν ἁμμοδόφων, ποὺ ἀπλώνεται ἀνάμεσα ἡραίστου καὶ θάλασσας. Ὁ κρατῆρας, ὁλάνοικτος τότε, ἔριχνε σὺν οὐρανὸ ἓνα φῶς τόσο δυνατό, ποὺ μόνο ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασιν, ἡ ἔντροφα φαίνονταν σὰν ἀναμμένη. Συγχρόνως ἕνας χείμαρρος λάβας, φουσκώνοντας στὴν καινούργια κορυφὴ, ξεχύνονταν σὲ μικροὺς καταρράχτες, σὰν τὸ νερὸ ποὺ ξεχειλίζει ἀπὸ μιὰ γούρνα, καὶ στὴν πλαγίᾳ τοῦ βουνοῦ σέρνονταν χίλια πύρινα φεῖδια.

— Ἡ στάνη! ἡ στάνη! φώναξε ὁ Ἀύρτων.

Ἀλλ' ἔβλεπε, κατὰ τὴν στάνη κατέβαιναν οἱ λάβες ἀπ' τὸ ἄνοιγμα τοῦ καινούργιου κρατῆρα κι' ἔτσι κινδύνευαν νὰ καταστραφῶν ἀμέσως τὰ πρὶν γόνιμα μέρη τοῦ νησιοῦ, οἱ πηγὲς τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ καὶ τὰ δάση τῆς Ἀγαλλίδας.

Μὲ τὴς φωνὲς τοῦ Ἀύρτων, οἱ ἄποικοι ἔτρεξαν σὺν σταῦλο τῶν ὀνάντηδων. Ἀμέσως ἔξεψαν τὰμάξι. Μιὰ σκέψη εἶχαν ἅμει ὅλοι: Νὰ τρέξουν στὴν στάνη καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τὰ ζῶα ποὺ ἦταν κλεισμένα κεῖ-μέσα.

Ἐφθασαν πρὶν ἀπὸ τὴς τρεῖς. Ἀδιάκοπα βελάσματα ἐδείχναν ποῖος τρόμος κρατοῦσε τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα γίδο-πρόβατα. Βροχὴ ἀπὸ ἀναμμένες οὐσῖες, ἀπὸ ρευστὰ μέταλλα, ἔπεφτε κιόλα ἀπ' τὸ ριζοβόδι σὺν λειβάδι καὶ κατὰ τρωγὴ τὸν ὀρμητικὸν ἐκεῖνην τὴν μεριά. Ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸν Ἀύρτων καὶ τὰ ζῶα πετάχθηκαν σὰν τρελλὰ καὶ σκορπίσθηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ ἀναβραστή λάβα πλημμύρισε τὴν στάνη, ἐξάτμιζε τὸ νερὸ τοῦ ρυακιοῦ ποὺ τὴν ἐπότηζε, πυρπόλησε τὸ σπίτι, ποὺ ἀναψε σὰν ἄχρρο, καὶ καταδόρυχσε ὡς τὸ τελευταῖο τοῦ κάγγελτο τὸν ὀρμητικὸν. Ἀπὸ τὴν στάνη δὲν ἔμεινε πιά τίποτα!

Οἱ ἄποικοι θέλησαν νὰ γωνισθοῦν ἐναντὶν αὐτοῦ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς λάβας, δοκίμασαν μάλιστα, ἀλλὰ τοῦ κῶντος. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄσπλος κι' ἀνίσχυρος μπροστὰ σὲ τέτοιους θεομηνίας!

Καὶ ἐξημέρωσε ἡ 24 Ἰανουαρίου. Ὁ Κύρος Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί του, πρὶν νὰ γυρίσουν σὺν Γρανίτινο Παλάτι, θέλησαν νὰ ἐξακριβώσουν ποιά διεύθυνση θάπαιρνε τελειωτικὰ αὐτὸς ὁ χείμαρρος τῆς λάβας. Τὸ ἔδαφος τοῦ νησιοῦ, γενικῶς, κατηγόριζε ἀπὸ τὸν Φραγκλῖνο ὡς τὸ ἀνατολικὸ ἀκρογιάλι. Ἦταν φόδος λοιπὸν, μ' ὅλα τὰ πυκνὰ δάση τῆς Ἀγαλλίδας, νὰ φθάσῃ ὁ χείμαρρος κι' ὡς τὴν Τερψιθέα.

— Ἡ λίμνη θὰ μᾶς προκαλύψῃ, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλκετ.

— Τὸ ἐλπίζω, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ.

Καὶ δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο. Οἱ ἄποικοι θέλησαν νὰ προχωρήσουν ὡς τὴν πεδιάδα, ὅπου εἶχε πέσει ὁ κῶνος, οἱ λάβες ὅμως ἔφραζαν τὸ δρόμο. Ἀπὸ τῶνα μέρος ἀκολουθοῦσαν τὴν κοιλάδα τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ, κι' ἀπὸ τὰλλο τὴν κοιλάδα τοῦ Καταρράχτη, ἐξατμίζοντας στὴν διαβάσιν τους τὰ νερά καὶ τῶν δυὸ αὐτῶν ποταμῶν. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἐλπίδα νὰ περάσουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν πύρινον αὐτὸν χείμαρρον ἀπεναντίας ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσουν.

Τὸ ἡραίστειο, ἐξασκώμετο πιά, εἶχε γίνῃ ἀγνώριστο. Τελείωνε τώρα σὲ μιὰ

ἐπίπεδη ἐπιφάνεια σὰν τραπέζι, ποὺ ἀντικαθιστοῦσε τὸν παλιὸν κρατῆρα. Ἀπὸ τοῦ στόμιο, ἀνοιγμένα σὺν μεσημβρινὸ μέρος καὶ σὺν ἀνατολικὸ, χύνονταν ἀκατάπαυστα οἱ λάβες, ποὺ σχηματίζαν ἑστὶ δυὸ ποτάμια χωριστά. Ἀπάνω ἀπὸ τὸν καινούργιον κρατῆρα, ἓνα σύννεφο ἀπὸ καπνοῦ καὶ στάχτες, ἀνακατεύονταν μὲ τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ, τὰ σωριασμένα ἄνω ἀπὸ τὸ νησί. Δυνατὲς βροντὰς συνάδευαν τὰ μουγγρητὰ τοῦ βουνοῦ. Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πετιοῦνταν μεγάλες πέτρες ἀναμμένες, ποὺ ἀνέβαιναν χιλιάδες πόδια ψηλὰ, ἔσκαζαν σὺν ἀέρα καὶ σκορπίζονταν σὰν μιτράλλια. Ὁ οὐρανὸς ἀποκρίνονταν μ' ἀστραπὲς στὴν ἐκρηγῆ τοῦ ἡραίστου.

Οἱ ἄποικοι εἶχαν καταρῦγει τὴν ἀσκή τοῦ δάσους τῆς Ἀγαλλίδας. Μὰ ὡς

τὴς ἐπὶ τὸ πρῶν, δὲν μποροῦσαν πιά νὰ σταθοῦν ἐκεῖ. (*) Ὅχι μόνο τὰ βιλήματα, τὰ μιτράλλια, ἄρχισαν νὰ πέφτουν τοιγύρω τους, ἀλλὰ καὶ ἡ λάβα, ξεχειλίζοντας ἀπὸ τὴν κοίτη τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ, ἀπειλοῦσε νὰ κόψῃ τὸ δρόμο τῆς πτάνης. Οἱ πρῶτες σειρὲς τῶν δένδρων πῆραν φωτιά κι' ὁ χυμὸς τους, ποὺ ἐγείνε ξαφνικὰ ἀτμός, τάναντι-ναξε σὰν πυροτεχνήματα, ἐνῶ ἄλλα, λιγώτερο ὑγρά, ἔμειναν ἀπείραχτα μέσα στὴν πλημμύρα.

Οἱ ἄποικοι εἶχαν ξαναπάρῃ τὸ δρόμο τῆς πτάνης γιὰ νὰ γυρίσουν. Περπατοῦσαν σιγά-σιγά, ὁπισθοχωροῦσαν. Μ' ἀπὸ τὴν κλίση τοῦ ἔδαφους, ὁ χείμαρρος προχωροῦσε γρήγορα πρὸς τὰ ἀνατολικά καὶ μόλις ἐπῆλθε καὶ πέτρωναν τὰ πρῶτα στρώματα τῆς λάβας, ἔφθαναν ἄλλες λάβες ἀναλυτὰς καὶ τὰ σκέπαζαν ἀμέσως.

Ὡστόσο, ὁ πύρινος χείμαρρος τῆς κοιλάδας τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ γίνονταν πρὸ ἐπιφθορᾶς ὁλοένα. Ὁλοῦ-καίνο τὸ μέρος τῆς Ἀγαλλίδας εἶχε ἀναρραβῆ καὶ πελώρια σύννεφα καπνοῦ σχηματίζονταν ἀπάνω ἀπὸ τὰ δένδρα, ποὺ οἱ ρίζες τους ἦταν χωμένες στὴν λάβα.

Οἱ ἄποικοι σταμάτησαν κοντὰ στὴν λίμνη, μισὸ μίλλι ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγούμενου φύλλου, σ. 149

Κόκκινου Ποταμοῦ. Ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου ἐπρέκειτο νὰ λυθῇ τώρα γι' αὐτοὺς.

Ὁ Κύρος Σμιθ, συνειθισμένος νὰ καταστρώνῃ ψυχρὰ τὰ σοβαρὰ προβλήματα καὶ ξέροντας πῶς μιλοῦσε ὡς ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ κούρουν τὴν ἀλήθεια, ὅποια κι' ἂν ἦταν, εἶπε:

— Ἡ ἡ λίμνη θὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ χείμαρρο τῆς λάβας καὶ τότε ἔνα μεγάλο μέρος τοῦ νησιοῦ μᾶς θὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν ἢ ὁ χείμαρρος θὰ κατακλύσῃ καὶ τὰ δάση τοῦ Φάρ-Ούεστ καὶ τότε οὔτε ἓνα δένδρον, οὔτε ἓνα φυτὸ δὲν θὰ μένῃ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἔδαφους. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ, δὲν θάχουμε νὰ περιμένουμε ἄλλο, ἐπάνω στοὺς γυμνοὺς βράχους, παρὰ τὸν θάνατο, ποὺ ἡ ἀνατίναξιν τοῦ νησιοῦ δὲν θὰ μᾶς ἀρίστη ἴσως

νὰ τὸν περιμένουμε καὶ πολὺ!

— Τότε λοιπὸν, φώναξε ὁ Πέγκροφ, σταυρώνοντας τὰ χέρια καὶ κτυπώντας τὸ πόδι στὴ γῆ, εἶναι περὶ τὸ καὶ νὰπο-τελειώσουμε τὸ καράβι. Ἔτσι;

— Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ ὁ ἄνθρωπος ποῖπει νὰ κά-νῃ τὸ χρέος του ὡς τὸ τέλος!

Τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη, ὁ ποταμὸς τῆς λάβας, ἀφοῦ ἀνοίξε πέρασμα μὲς ἀπὸ τὰ δένδρα ποὺ ἔκαψε, ἐφθασε ὡς τὴν ἀκρολιμνιά. Ἐκεῖ σχηματίζονταν σὰν ἓνα ὕψωμα, ἐ-

ξόχωμα τοῦ ἔδαφους, ποὺ ἂν ἦταν κάπως μεγαλύτερο, θὰ σταματοῦσε ἴσως τὸ πύρινον ποτάμι καὶ θὰ τὸ ἔκανε, ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὰ δάση τοῦ Φάρ-Ούεστ, νὰ πᾶσιν μέσα στὴν λίμνη.

— Ἐργασία! ἐφώνησε ὁ Κύρος Σμιθ. Καταλάβαν: Τὸν χείμαρρον ἐκεῖνο ἔπρεπε καὶ τὸν ἀναγκάτισαν μ' ἓνα μεγάλο φραγμὸν, νὰ τὸν κάμουν ἑστὶ νὰλλᾶξῃ δρόμο καὶ νὰ χυθῇ στὴν λίμνη.

Ἐτρεξαν ὅλοι σὺν ναυπηγεῖο καὶ ξαναγύρισαν μὲ ἄξινας, μὲ τσικούρια, μὲ σκεπάρνια. Ἐφθίξαν δένδρα πολλὰ καὶ σὲ λίγες ὥρες κατωρθώσαν νὰ σηκώσουν ἓνα φράκτη ψηλὸ τρία πόδια καὶ μακρὸ καμμιά τρεκοσαρία βήματα. Κι' ὅταν τὸν ἐτελείωσαν, τοὺς φάνηκε πῶς δὲν εἶχαν ἐργασθῇ παρὰ λίγα λεπτά!

(Ἐπεται συνέχεια)

«Τὸ θέαμα αὐτὸς ὁ πόλεμος νεροῦ καὶ φωτιάς!»

Νεαρ. Ντένκεν., Βοσκ. τ. Πηλ., 1μ. Τονφρέμ., Πριγκιπ. τ. 'Αδαμ., Παιδ. Καρδιά., 'Ασπρολούλουδ., Γολιπην, Νικηφ. Ούραν, Ναυτόπ. τ. 21., Δύρ. τ. 'Ομήρου., Φόρο. τ. Δεβ., Δικεφ. 'Αετ., Ρομπλ., 'Αγριοβιολέταν, Πατρ. Ναυτόπ. Δητώ.—ή 'Αστροφεγγιά με 'Ελληνοσύγγ., 'Ιουδής, Ζινέτ.—ή Ζωηρά 'Αθίς με 'Ατόμ. Λέοντα, Νικήτ. Γαλανόλ., Τιάρο.—ό Δεινός Σκοπευτής με Χιόνι τ. 'Ιδης, Χλωμοκούλ., 'Ωρο. Λαδ.—ό Φιλόπατρις 'Ελλην με Κναν. Λάβ., 'Ωρο. Λαδ., Είμαμ.—ή 'Υπερήφανος 'Ελληνίς με 'Ελευθ. Πόλη, 'Ωρο. Λαδ., 'Ατόμ. 'Αμαζ., 'Αγρία Τονγγ., Ρεζεντά, Κν θέρ., Είμαμ., Βοροπ., Βορβέν.—ή Μικρά. Μάρισα, με Δουκίαν, Μαλό, Κορ. τ. Κυμ., Ζινέτ., Κορφιατοπ., Βοροπ.—ή 'Ωραία Βιολέττα με Κναν. Λάβ., 'Ιδ. 'Ελλάδα, Παπάκι, Κύμα, 'Ηπειρωτάκι, και όλους τους ψευδωνυμούς 'Ηπειρωτίας.—τό Μέλλον της 'Ελλάδος με 'Ηπειρωτά. Δουλ., Νεράιδα τ. Βοσπ., 'Αγγελ. τ. 'Αγάπης.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Μαρίαν Ποτ. (τί ώρατες εύχες! κάθε κάρτα ανταλλαγής πρέπει να συνοδεύεται με 30 λεπτά) 'Αγιοποστολίσσαν (έχεις δικιο) ό κ. Φ. πάντα λογαριάζει να σου γράψω, για να σ' εύχαριστήση και για το πολύτιμο σκίτσον που του έστειλες, και για όλα με έδωκε μέσ' στη φασορία και θά το κάμω μόλις εύκαιρήση) Σιωπηλόν (τά έλαδα όλα) Συνέδριον των Βοροαλλίων (έστειλα) αί Λευκά Λίξεις είναι σωσά δώδεκα στείλε όσες εύρης;) 'Ανεμόμυλον (εύκολώτερο να τα ξαναστείλεις παρά να ψάξω) Γοργήν Ψαροπούλαν (ή άγγελία 3,20 κ' έχεις ακόμη 5,90) 'Εθνικήν Σωτηρίαν (γαλλικά κατ' άρχήν δέν δημοσιεύω, παρά όταν είναι ανάγκη) σύ, 'Ελληνίς, γράφεις προς 'Ελληνίδα' τί χρειάζονται εδώ γαλλικά;) 'Υπερήφανον 'Ελληνίδα (έστειλα) καλύτερα όλες μαζί) 'Ανυπότακτην (ναί, ακόμα τρίτω τα μάτια μου) ή επιταγή έλήφθη, ή παραγγελία όχι' ώστε ξαναγράψω) Φρέντον (τη λυπηρή είδησι την έμαθε; την Πρωταπριλιά; τότε γελάστηκες!) Δεινόν Σκοπευτήν (έστειλα της δευτέρας; ή πρώτη δέν έλήφθη) Φαντάζιο (δικιο έχει να γελά ή μαμά; αλλά τα λάθη είναι για τους ανθρώπους; και οι σσοι-γιοιόβηται άνθρωποι είναι) Νοσταλγίαν (έστειλα περαστικά) Δύραν του 'Ομήρου (ή Πρωταπριλιά σου στην Τάξη έπιτυχημένη) 'Αστροφεγγιάν (ναί) 'Αστέρα της 'Ελευθερίας (άλλο είναι, μην άνησυχή;) 'Εθνικόν Θλαμβόν (δέν γίνεται με τ'όνομα) Ναυτόπαιδα (δέν είναι) έστειλα) Διλικαν (τί ώρατα γράμματά! και του γοόνου Πρωταπριλιά) Φόρο του Δεβάντε (βεβαίως; να περάσης ή να στείλεις, από την παραμονή της πρωτομαγιάς κι' έπειτα, νά το πάρης;) Θλαμβόν της 'Ελευθερίας (έστειλα) χάρω που έχεις καιά.) Τάγες (μην νά, έφθασε ηπόλα ή Πρωτομαγιά, χάρω που έχεις καλή) Γοργόριον Β' (πάρω μη στείλεις άλλα' άργότερα πάλι) Ναυτόπουλο, Τιανά, 'Αστρομυτον Δόντα, Μικράν Πηγην, Αδύαν του Πηλίου κτλ. κτλ.

Ξεπσο. Αόρδον, Νικήτην Στρατό-χην (έλαδα, εύχαριστώ.) Μεγάλην 'Ελλάδα, 'Ενδοξον Νικήτην, Βορβαρομ. 'Ελλάδα, Βενετοιά-νικήτην Γονδολιέραν. Μελαγχ. Σαν-δούλαν, Φιλόπατ. 'Ελληνα, 'Ελληνικόν Ούρνόν, Φερωτήν Βασκούλαν, Αύτοκο. της Τρέλλας, Γολιπην, Γέρω Δημον (έστειλα).

Είς όσας έπιστολάς άνοιξα μετά την Ξαν 'Απειλλαν, θ' άπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια του 18000 Διαγων. Δύσεων Μαρτίου—Μαΐου. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 1ης 'Ιουλίου, άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης έφ' όσον δέν θά έχουν ακόμη δημοσιευθή, όπως και των προηγουμένων φυλλαδίων.]

253. Δογοπαικτικός Δεξιόγριφος

Ανεμον περίμενε
Τάβρο, για να γίνη
Ανθος, στο χωράφι μας;
Ομορφιά να δίνη.

'Εστάλη υπό του 'Ελληνικού Ούρανου

254. Δεξιόγριφος

Βισιγιάς στην 'Ασσυρία
Θενά γίνη στη σιγμή,
Χρονικό κι' αντανυμιά
Αν τά βάλης στη γραμμή.

'Εστάλη υπό 'Ελ. Δ. Σακελλαροπούλου

255. Στοιχειόγριφος

Από κήσιμο ζών
Αφαιρώ το κεφάλι
Κι' αίσθητήριο, λύτα,
Παρευθός ξεπροβάλλει.
'Εστάλη υπό της Μεγάλης 'Ιδέας

256. Τονόγριφος

Κάποιον Κράτος; τή; Εύρώπη;
Αν προπαροφονισής,
Νέα πόλη τής 'Ελλάδος
Στη σιγμή θά σχηματίσης.

'Εστάλη υπό της Γαλανής Σταυροφόρας

257. 'Αστήρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

'Εστάλη από τη Δατριετή Πατριδα

258. Κρυπτογραφικόν

1234567890 = Μέγας 'Αμερικανός.
2743 = Πόλις τ. Ρωσσίας.
36578990 = Όμηρ. βασιλεύς.
42387590 = Ποταμός ιστορικός.
53257890 = Ζάδον.
67893790 = Φυτολόγος.
7670090 = Ποταμός; τής; 'Ελλ.
823570090 = Άνθος.
90073890 = Ποιητής.
059290 = Έντομον.

'Εστάλη υπό του Διάττοντος 'Αστέρος

259-263 Μαγικόν Γράμμα

Τή ανταλλαγή ενός γράμματος: έκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθού άνευ αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

Όλος, νήμα, πόθος, θάπτεω, θύμα.
'Εστάλη υπό της 'Ελπίδος των Σιλλέων

264. Διπλή 'Ακροστιχίς

Τά μέν αρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν Κράτος τής 'Αμερικής, τά δέ τρίτα γράμματα Κράτος τής Εύρώπης:

1, Τύραννος των 'Αθηνών. 2, Μυθογράφος. 3, Αυτοκράτωρ. 4, Όμηρικός βασιλεύς. 5, Βασιλεύς τής Κρή-

της. 6, Βισιλεύς; τής; Σπάρτης. 7, 'Ιχθύς.

'Εστάλη υπό του Γαλαξίου

265 'Ελλισποσύμφωνον

α α ο α ο α η ο α ι ι ε

'Εστάλη υπό του Ναυτόπαιδος

266 Γρίφος

L	I	O	O
L I	L I	O O	O
L I	L I	I O	O
L I	L I	O O	O
L I	L I	O O	O

'Εστάλη υπό της Μεγάλης 'Ελλάδος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. τοϋ φύλλου 5

53. Άνθεμις (άν, θέμις).—54 Ναθανάηλ (νά, θά, νά, ή).—55. Τόνος-Τόμος.—56. Πελλάς-'Αλπεις.
57. Α Μ Ε Ρ Ι Κ Η 58—59. I. 'Ο ρούς Α Θ Η Ν Α του ποταμού είναι ταχύς. 2. 'Ο πούς εινε μέλος του σώματος.—60—64. Διά της συλλαβής ΘΕ: Θ έ ρ ο ς, σ θ έ ν ο ς, θ έ λ α, θ έ τ ο ς, θ έ τ ο ν.—65. Μ-Α-Σ-Π-Τ-Τ (Μη διαβί επί το πύτο) Α-Ε-Ο-Α-Ι-Ο (Πάν μέτρον άριστον) (ΜΑΛΑΧΙΑΣ, ΔΕΛΦΟΙ, ΣΟΦΟΚΛΗΣ, ΠΑΤΕΡΟΚΛΟΣ, ΠΥΡΡΙΣ, ΤΟΥΡΚΙΣ).—66. Κόρακας κοράκιον μάτι δέ βγάινει.—67. Καί μέ γ α ς ώ ν, μ ι κ ρ ό ν πα ρ ί σ τ α σα ν τ ό ν. (και μέγα-σόν μικρόν-παρ' εις τας-αυτών)

'Εστάλη υπό της Μεγάλης 'Ελλάδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία δο. 2 (δ έλάχιστος όρος). Πέραν των 10 λέξ. 20 λεπ. ή λέξεις, με παχέα δέ στοιχεία λεπ. 30 και με κεφαλαία λεπ. 40. 'Ο χωριστός στίχος δο. 1.]

[ΙΟ'—231]

Α' ΕΡΩΤΗΣΗ "ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑΣ.,

Πρώτο βραβείο: Κανέναν.—Δεύτερο (πρωτότυπο): Μαεστρίνα, (άλλη και άλληνη).—Τρίτο: Κοσμοπολίτης, (σχετικιστής...εύχριστος).—'Επαινος: 'Ελληνικός Ούρανός. (λίγο...συννεφιασμένος), 'Ευέλπις 'Ελλάς (περισότερο...σκατάδι). 'Απαντήσανε ακόμα πάζιζει νάναφερθούνε; Θλιμμένη Ψυχή, 'Ηλίας Γιαμαρέλλος, 'Ατρεμής 'Αμαζών, 'Ηρως των 'Ορέων κι' άλλοι.—

Σημείωση.—Τοις έπαινοι σέρωτή-σεις μου δίνουνε δικαίωμα βραβείου.

ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ

[ΙΟ'—231α]

Β' ΕΡΩΤΗΣΗ "ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑΣ.,

Ποιός είναι ο προσορισμός μας; Προθεσμία γι' άπάντησης δυο μήνες. Σίσους; μάπνηθουν κι' αζίζουν τον κόπο θά γράψω και τη γνώμη μου.

ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ

Poste—Restante, Στα Ριέννενα.

[ΙΟ'—231β]

ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΕΡΩΤΗΣΗ "ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑΣ.,

(Για πολύ δυνατά μυαλά)

Ποιά ιδέα έχετε για το μυστικισμό και για την ηουχαστική θεωρία (quiesmism), την πιο πολύ σύμφωνη με τη φύση της 'Ανατολής;—Προθεσμία τριμήνη* θά γράψω σίσους μάπαντή-σουνε και την άπάντηση που θά πάρει το πρώτο βραβείο.

ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ

[ΙΟ'—232]

Νικήτρια 'Ελλάς και Νόρα, σās άνεκαλύφμεν* είσθε ή Νικολάε; Σπετσέρη και Μπούα Βασιλική. 'Αζίζουμε λοιπόν;—Μελαγχολ. Σεληνολάτρεις, Μαγεμ. Φλογέρα, Τονφερά Παρθένος, Κορκυνάϊκο Διαβολάκι.

'Εστάλη υπό της Μεγάλης 'Ελλάδος

[ΙΟ'—233]

Παρακαλώ θερμά τους προτείναν-ταναλ. Μ. Μυστικόν, να συγ-ρήσουν την άπρεπη σιωπή μου' εινε ευγενικές των προτάσεις και παρακα-καί τους άλλους; να μη με ξανακαλέσουν για τό άδύνατο τής; ανταλλαγής.

Μελαγχολική Σεληνολάτρη

[ΙΟ'—234]

Είκασία, Κόρη του Πηγεϊού, Μ. 'Εστειλα' ιδικά σας δέν έια-Νυχτοπούλι Λαρίστον

[ΙΟ'—235]

Ηπειρώται, Λαρισαίοι, θέτετε γελάστε; 'Αλλάτετε Μ. Μ.

Μήτρου Κοινοβόλο

[ΙΟ'—236]

Ανταλλάσσω καρτ-ποστάλ 'Ελλην-στί και Γαλλιστί. Δοίς; p. t. Καλάμας.—Χορεύτρια του Ζαλόγγου

[ΙΟ'—237]

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ, το δε σύ είσαι γλασμένος το λέει ένας άπλος συ-λογισμός άπάνω στο γράμμα π-κρατώ.

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡ

[ΙΟ'—238]

Χιώτη, Μμμμμ! Πρώτε, Μπριζέλα-καπνιστήκανε; Θά μ' εύρη; 'Α-δέ! χάχχχ!

Φαντάζ

[ΙΟ'—239]

Ανθισμένο Θυμαράκι, Μειδισμα Νίκης, 'Υπερήφανος 'Ελληνίς; πόι; πήγε ή ψυχολογία;—Νηοίς του Εύρλιπον, 'Αρελής Σαντούλ Μικρά 'Αιοτοκοράτης.

[ΙΟ'—240]

Νηοίς του Εύρλιπον, Μικρά 'Α-στοκοράτης, σās μαντεύουμε! 'Υπερήφανος 'Ελληνίς, Μικρά Μ-ρισα.

[ΙΟ'—241]

Η Φωφώ και ή Κική Φάσσα σέ-λουν άπείρους εύχας; Διά το Π-σχα εις όλους τους συνδρομητάς.

[ΙΟ'—242]

Καστανή Λαοβιοπούλα, εύχαριστώ-δέχομαι.—'Ωροά Δαίδη, ανταλ-άσομε Μ. Μυστικά; Γοργή Ψαροπούλα

[ΙΟ'—243]

Τραγοδία της Δευτεριάς, 'Ωρο-Δαίδη, Βορβένια, δέχσθε ανταλ-λαγή Μ. Μυστικόν; 'Αδεγκρε

[ΙΟ'—244]

Ελληνικό Τρόπαιο, αυτό; που κα-ταπίνεσαι δουλείς; μεγαλύτερες; το κεφαλιού του, αυτός; που μιλά γω-να σκεπτή, παθίνει; ό,τι έσύ άπ' όσον άκούσαν, σην μ' απεκάλεσε; έφυγε βιάκα, επειδή έκανα την ερώτησι γι' 'Απειρο. 'Όσο για την ταυτότη-βία και Σείριον άπαντήσω σαν το λειοποιηθώ στην καλλιπία.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ

[ΙΟ'—245]

ΠΕΖΕΝΤΑ, από τα δυο τζ διαμάν-τια, θά προτιμούσα τ' άσκάλιον-έγώ από το αλατιστό, το πιο φτηνό, το πλάνο.

ΑΡΙΕΛ

[ΙΟ'—246]

Αιολέα, από στόμα κόρακος; θα έλεγε-κα.—Αυτοκράτωρ τ. Τρέλλας

[ΙΟ'—247]

Παίδι της Ρούμμελης, εύχαριστώ-άλλά δέν ανταλλάσσω Μ. Μ.

Μελαγχολική Σεληνολάτρη